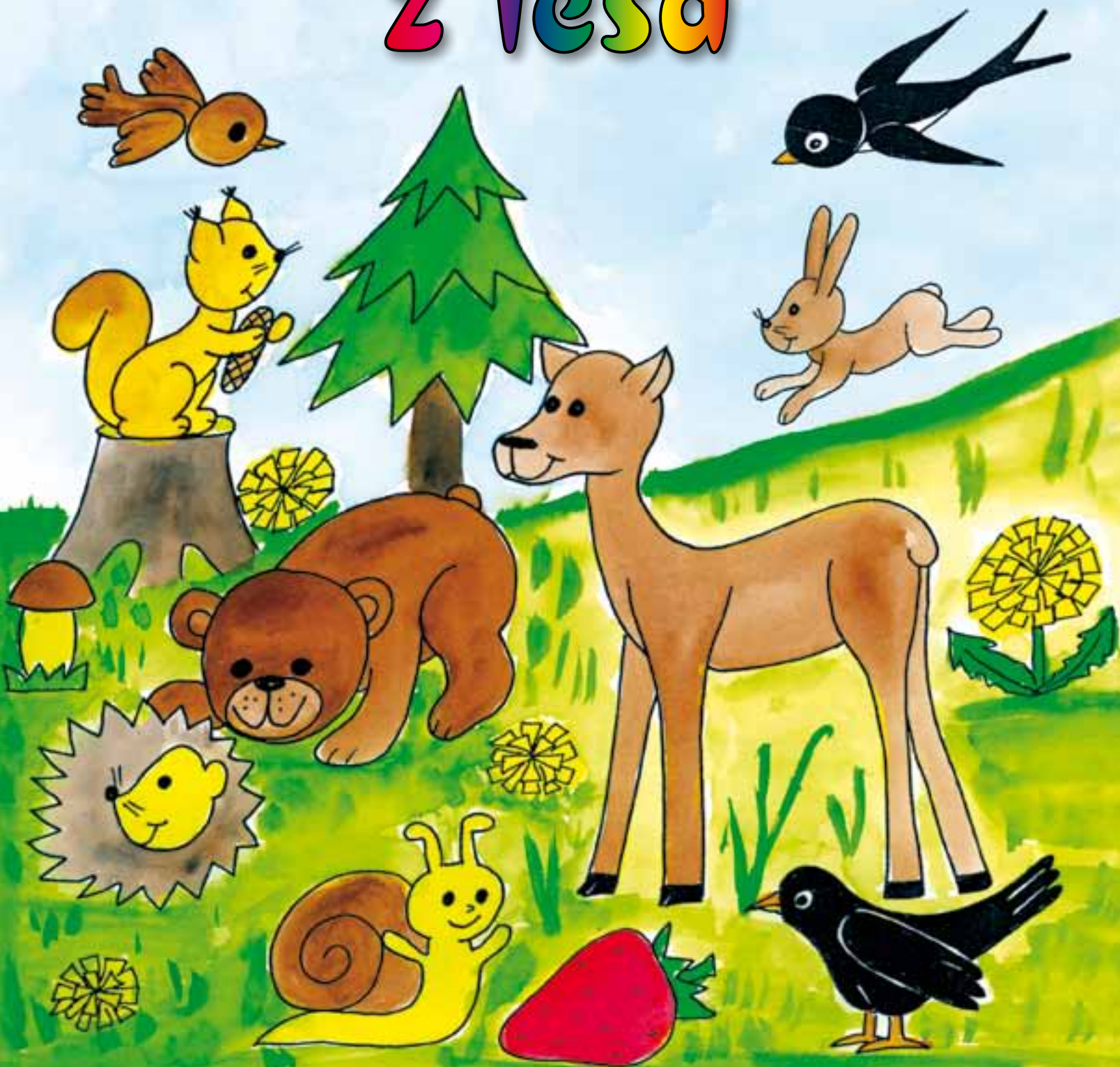

ROZPRÁVKY z lesa

Mária TAŠKOVÁ

Obsah

Dobrodružstvá slimákov

5

O lenivom vrabcovi

15

Žaludíkova čiapočka

25

Kohútikove čižmičky

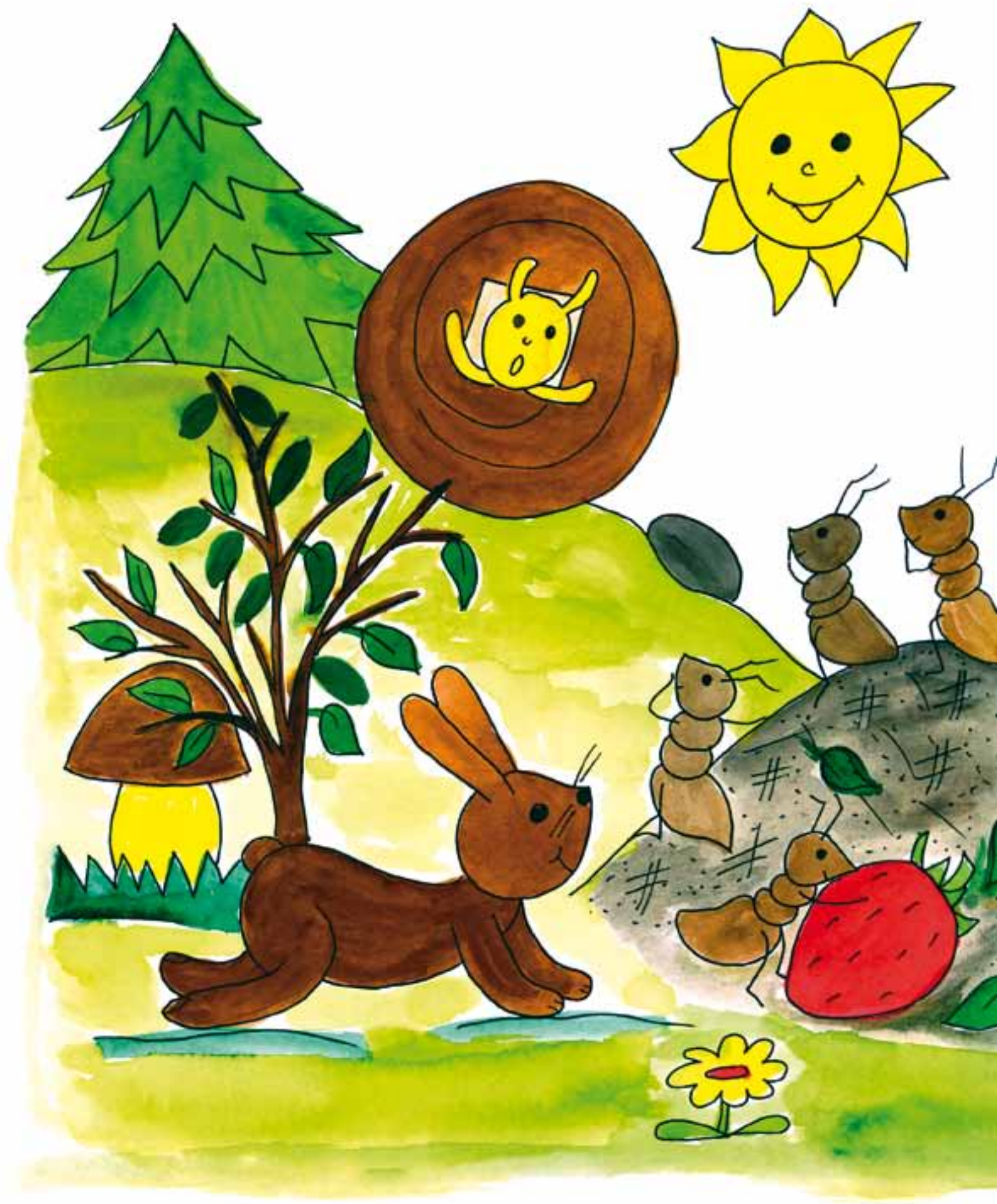
35

Maškrtný medvedík

45

Vianoce srnky Brnky

55

Dobrodružství slimákov

V lese pod pníkom stáli dva domčeky. Domčeky nie obyčajné, ale slimačie. Žili v nich dvaja kamaráti slimáci. Všetko robili spolu. Chodili na vychádzky, hrávali sa, na slniečku sa vyhrievali a spolu aj odpočívali.

Po dlhej zime prišla očakávaná jar. Sneh sa roztopil a slniečko rozohrialo pri pníku aj dva domčeky kamarátov slimákov. Prvý sa zobudil slimáčik Rudko. Povyťahoval si svoje malé telo z domčeka. Od dlhého zimného spánku bol celý dolámaný. Trošku sa rozcvičil a zakričal „Hurá, prišla jar!“ Prebehol ku kamarátovmu domčeku, ale ten bol ešte zatvorený.

„Azda ešte spí?“ rozmýšľal Rudko. Podišiel bližšie a zaťukal na domček.

„Slimáčik Dodko, spíš?“ Žiadna odpoveď.

„Dodko, kamarát, žiješ? Nezamrzol si?“ strachoval sa Rudko.

Z domčeka sa ozvalo šuchotanie.

„Žijem, žijem, ale nechaj ma spať, veď je ešte všetko prikryté snehom“, hundral Dodko.

„Ale kdeže, prišla k nám jar. Sneh sa roztopil, stromy pučia a vtáčiky spievajú. Všetci sa prebúdzajú zo zimného spánku“, tešil sa Rudko.

„Mne sa ešte nechce, ešte chvíľočku, nech dosnívam sniček“, odvetil namrzený Dodko a otočil sa na druhý bok.

„No dobre, tak ešte chvíľočku“, odchádzal smutne Rudko.

Slimáčik Rudko si začal upratovať domček. Za tú chvíľočku, čo Dodko ešte spal, stihol pozametať izbičku a vyvetrať si perinky. Cez okienko vchádzal do izbičky voňavý čerstvý vzduch. Keď vyšiel von, znovu zamieril k Dodkovmu domčeku.

„Dodko, už si hore? Už prešla chvíľočka!“ hneval sa Rudko.

„Už, už!“ zašomral Dodko.

„Dodko? Pôjdeme na prechádzku?“ opýtal sa slimáčik Rudko.

„Tebe sa chce už prechádzať?“ ospalo sa čudoval Dodko.

„Áno, áno. Pozri, aké je pekné jarné počasie. Pamätáš sa, že sme chceli ísť k nášmu kríčku, ale napadol sneh?“ spomínal Rudko.

„Pamätám, pamätám“, dodal lenivo Dodko.

„Tak Dodko pod' už, lebo slniečko je vysoko“, duril ho Rudko. „A možno už pod naším kríčkom vyrástol ten biely kvet, ktorý rastie na jar a má šťavnaté listy“, lákal kamaráta.

Šuchotanie z domčeka sa prenieslo von a zrazu tu stál slimáčik Dodko.

„Ahoj, kamarát Rudko, už som tu!“ a začal sa vystierať.

Urobil pár kotrmelcov. „Tak a ide sa!“

„Nemôžeme ešte ísť!“ upozornil ho Rudko.

„Prečo?“ začudoval sa Dodko.

„Ešte si neupratol domček. Vari si ho necháš taký rozhádzaný a nevyvetraný? Cesta bude dlhá a namáhavá, a potom sa ti bude lepšie oddychovať v upratanom domčeku.“

„No dobre, dobre. Tak ho trochu upracem“, odplazil sa Dodko.

Slimáčik Dodko sa vrátil do domčeka. Otvoril okno, pozametal dlážku a ustlal si postieľku. A potom vyliezol von.
„A teraz, hurá, ide sa do sveta!“ usmieval sa Dodko.

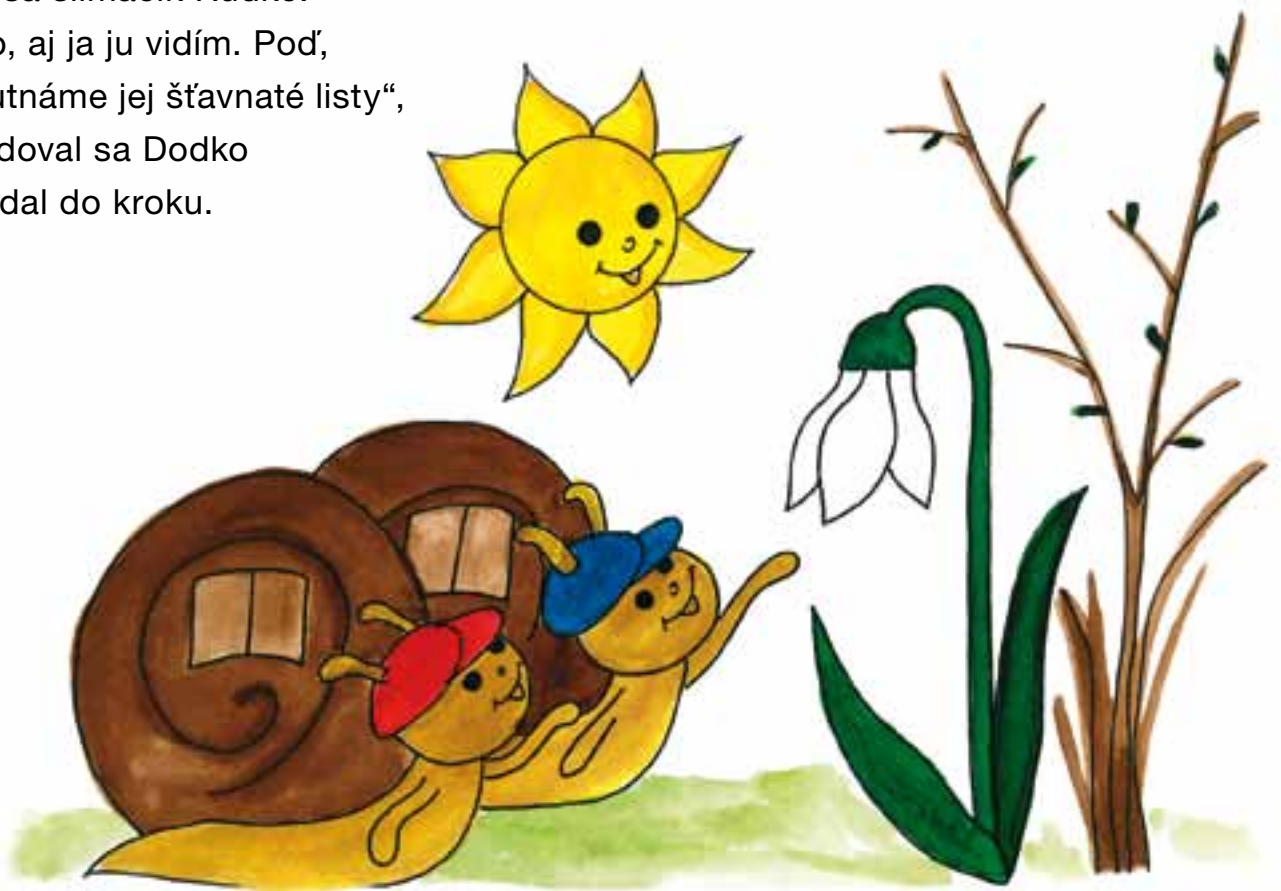
Celí šťastní sa vydali na cestu. Pomaly sa kízali, obzerali sa a obdivovali svet, aký je krásny.

„Pozri sa, vidíš to, čo vidím ja?“ opýtal sa Rudko.

„A čo vidíš, Rudko?“ prekvapil sa Dodko.

„Vidím tam pod kríkom snežienku“,
tešil sa slimáčik Rudko.

„Áno, aj ja ju vidím. Pod,
ochutnáme jej šťavnaté listy“,
zaradoval sa Dodko
a pridal do kroku.

Rudko sa zahryzol prvý. „Mňam, aké má chutné zelené listy.“
Obidvaja obhrýzali z oboch strán. Keď zjedli celý list a mali plné brušká,
povedali si, že po dobrom jedle si trochu odpočinú. A nakoniec – zaspali.

Ako dlho spali?
Nevedeli sami.
Keď sa zobudili,
očiam neverili.

Všetky zvieratká v lese usilovne pracovali a každý sa niekam ponáhlal. Slimáčikovia sa zastavili pri usilovných mravcoch. Pochválili im nové mravenisko, ale mravce neodpovedali, lebo mali plné ruky práce. Zakývali im a pokračovali vo svojej ceste. Plazili sa ďalej, až prišli k vysokej púpave a v kvete začuli bzučať včielku. Chceli sa s ňou trošku porozprávať, lenže včielka bola zaujatá prácou. „Slimáčikovia, kamaráti, nemôžem sa s vami rozprávať, musím zberať sladkú šťavu“, zabzučala. Slimáci sa plazili ďalej. „Dodko, vidíš to, čo ja?“ opýtal sa Rudko. „A čo vidíš, Rudko?“ vyzvedal Dodko.

„Vidím náš krík, ale už nie je čierny, ale zelený. A nerastie pod ním snežienka, ale sladká jahoda.“

„Vidím! To sme veru dlho spali, keď za ten čas prišlo teplé leto“, krútil začudovane hlavou Dodko.

„Podť, ochutnáme tú sladkú jahodu“, zalizoval sa Rudko. Keď prišli k jahode, akoby sa na nich usmievala.

„Akosi je vysoko“, hýtali slimáci.

„To nič, nahryznem jej stonku a jahoda sa k nám nakloní“, mudroval Rudko.

A naozaj – jahoda sa k nim sklonila a hostina sa mohla začať. Obaja slimáci si pochutnávali na jahode. Jeden sprava a druhý zľava.

Keď dojedli, pohladkali si plné brušká.

„Júj, aká bola sladká“, oblizoval sa Rudko.

„Veru, veru!“ kýval hlavou Dodko.

Plné brušká a teplé slniečko ich uspávali. Zaliezli do domčekov a zaspali.

Ako dlho spali?

Nevedeli sami.

Keď sa zobudili,
očiam neverili.

Na striešky domčekov bolo počuť tiché klopanie.

„Nikto nie je doma!“ zakričali naraz. Ale klopanie bolo stále naliehavejšie.

„Prečo ma budíš, Dodko?“ hneval sa Rudko.

„Ja ťa nebudím, Rudko, otvor si oblok a uvidíš“, povedal Dodko.

Keď Rudko otvoril okno, uvidel, že vonku prší.

„To nás zobudil dáždik!“ oznámil mu Dodko.

„Fíha, akosi dlho sme odpočívali“, prekvapil sa Rudko.

Ako sa tak dívali z okienok von, zbadali, že pod kríkom sa niečo zmenilo.

„Dodko? Vidíš to, čo vidím ja?“ čudoval sa Rudko.

„A čo vidíš, Rudko?“ opýtal sa Dodko.

„Vidím, že krík nie je zelený, ale žltý“, pokračoval Rudko.

„A pod kríkom nerastie jahoda, ale krásny voňavý hríbik!“ potešil sa Dodko.

„To sme veru dlho spali!“ krútil hlavou Rudko.

„Veď za ten čas prišla jeseň“, radoval sa Dodko.

„Keď prestane pršať, pôjdeme ten pekný hríbik ochutnať“, hotoval sa Rudko.

A Dodko prikývol múdro hlavičkou.

Keď dážď ustal, vyplazili sa von zo svojich domčekov a pod'ho rovno k hríbiku.

Hostili sa na ňom dva dni. Keď hríbik dojedli, už boli znovu unavení.

„Nuž čo, po dobrom jedle si treba oddýchnuť“, povedal Dodko.

Zaliezli do domčekov a zaspali.

Ako dlho spali?

Nevedeli sami.

Keď sa zobudili,

očiam neverili.

Cez otvorené okienka im do izbičiek nalietali snehové vločky.

„Dodko? Vidíš to, čo vidím ja?“ opýtal sa Rudko.

„A čo vidíš, Rudko?“ odpovedal Dodko.

„Vidím sneh. A náš krík nie je žltý, ale biely“, povedal Rudko.

„A pod kríkom nerastie hríbik, ale vidím tam zajačie stopy“, oznámil Dodko.

„To sme veru dlho spali“, hútal Rudko.

„Veru, veru. Veď medzitým už prišla zima!“ odvetil Dodko.

Všetko bolo pokryté bielou snehovou perinkou a všade bolo ticho.

„Keď je tak“, povedal Rudko „netreba sa nikde náhliť“, zívól si.

„Ľahnime si do postieľok a spíme ďalej.“

„Veru, kamarát, zatvor domček a uvidíme sa na jar“, prikývol Dodko.

Slimáčik Dodko zakýval svojmu kamarátovi Rudkovi, zavreli okienka, vkázli do teplých perín a zaspali. Sneh sa sypal a sypal a prikryval ich domčky bielym páperím...

Ak nájdete, deti, na jar dva slimačie domčky vedľa seba, spomeňte si na to, že sú to určite domčky slimáčikov Dodka a Rudka. Zaklopte na ne a pripomeňte im, že k nám znova prišla jar.

